

Εκατόνταρχος: Η πίστη που δε γνωρίζει σύνορα

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Τι σημαίνει «Πιστεύω στο Θεό»;

Τι εννοούμε όταν λέμε ότι κάποιος είναι πιστός; Τι θα πει ακριβώς «πιστεύω στο Θεό»; Μήπως ότι αποδέχομαι απλώς την ύπαρξή Του; Ότι θεωρώ πως υπάρχει κάποιος δημιουργός αυτού του κόσμου, που ενδιαφέρεται λιγότερο ή περισσότερο για την πορεία του; Ότι θεωρητικά δέχομαι ένα Ον, ασύλληπτο για τα δικά μου δεδομένα; Την απάντηση στα ερωτήματα αυτά μάς προσφέρει η σημερινή ευαγγελική περικοπή (Ματθ. 8, 5-13).

Η διήγηση αφορά έναν εκατόνταρχο που έχει ένα δούλο βαριά άρρωστο και προστρέχει στον Ιησού, για να ζητήσει τη βοήθειά Του. Ο Χριστός ανταποκρίνεται και προθυμοποιείται να μεταβεί στην οικία του Ρωμαίου αξιωματικού, για να θεραπεύσει τον άρρωστο. Ο εκατόνταρχος όμως έχει συναίσθηση των αμαρτιών του και ντρέπεται να δεχθεί το Διδάσκαλο. Τον παρακαλεί, λοιπόν, με ένα λόγο του να θεραπεύσει το δούλο του. Πιστεύει ότι ο λόγος του Χριστού είναι πηγή ζωής.

Τόσο πολύ πιστεύει! Τόσο, που είναι πεπεισμένος ότι Αυτός που έχει απέναντί του διαθέτει τόση δύναμη, ώστε μπορεί να κάνει τα πάντα, χωρίς απαραίτητα να είναι παρών. Ακόμα και να θεραπεύσει κάποιον ασθενή χωρίς να τον βλέπει, χωρίς να ξέρει από τι ακριβώς πάσχει.

Μέγιστο δίδαγμα, πραγματικά, για όλους μας! Μέγιστο παράδειγμα για την έκταση και το βάθος της αληθινής πίστης. Η στάση του απαντά με μεγάλη ακρίβεια στα ερωτήματα που θέσαμε στην αρχή. Αυτό ακριβώς θα πει αληθινή πίστη. Αυτό θα πει «πιστεύω στο Θεό»: να Τον εμπιστεύομαι απόλυτα. Να είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι μπορεί να καταφέρει οτιδήποτε, αντίθετα σε όλα τα δεδομένα, πέρα από τις συνθήκες που υπάρχουν και πέρα από όσα μπορεί να χωρέσει η ανθρώπινη λογική.

Πόσοι άραγε από μας μπορούν να σκεφθούν κατ' αυτόν τον τρόπο; Πόσοι μπορούν στ' αλήθεια να Τον εμπιστευθούν στις δυσκολίες τους; Πόσοι ανάμεσά μας μπορούν να αποδείξουν αυτήν την εμπιστοσύνη, ελπίζοντας σ' Εκείνον; Πόσοι δεν λυγίζουν μπροστά στις δυσκολίες της ζωής και χάνουν από μπροστά τους την

ελπίδα ότι ο Κύριος στέκεται δίπλα τους και νοιάζεται γι' αυτούς; Αυτό το μέτρο και το υπόδειγμα μάς παραδίδει ο εκατόνταρχος της αυριανής παραβολής.

Υπάρχει και κάτι ακόμα όμως στο αγιογραφικό αυτό ανάγνωσμα: η εθνικότητα του εκατόνταρχου. Ο άνθρωπος δεν είναι Ιουδαίος, δεν ανήκει στο έθνος στο οποίο κήρυττε ο Ιησούς. Είναι κατά τεκμήριο ειδωλολάτρης, εθνικός. Γι' αυτό και αμέσως μετά ο Χριστός στρέφεται στο πλήθος που Τον ακολουθεί και τον επαινεί δημοσίως. Όπως έχει κάνει και σε άλλες περιπτώσεις, προειδοποιεί τους Ισραηλίτες να μην αρκούνται στην καταγωγή τους, να μην εφησυχάζουν επειδή ανήκουν στον «εκλεκτό λαό του Θεού».

Προειδοποίηση που αφορά όλους. Και κυρίως τους χριστιανούς. Να μην εφησυχάζουμε, μόνο επειδή είμαστε βαπτισμένοι ή επειδή «τελούμε επακριβώς τα θρησκευτικά μας καθήκοντα». Αν δεν φροντίζουμε να ενεργοποιούμε τη χάρη που μας δόθηκε και αν δεν βρισκόμαστε σε εγρήγορση, τότε ας μη θεωρούμε την πίστη μας βέβαιη και τη σωτηρία μας δεδομένη. Άνθρωποι «από Ανατολή και Δύση», όπως αναφέρει η περικοπή, θα είναι πιο άξιοι από μας να βρεθούν στους κόλπους της Βασιλείας του Θεού.

Ας προσέξουμε και κάτι τελευταίο: ο Κύριος επαινεί δημόσια την πίστη του εκατοντάρχου. Δεν προσπερνά τη συμπεριφορά του, μήπως τυχόν «του αυξήσει την υπερηφάνεια». Δεν τον υποτιμά, ούτε θέλει να τον διδάξει περαιτέρω. Χωρίς να έχει να κερδίσει τίποτε από εκείνον, τον προβάλλει ως παράδειγμα πίστεως στους Ιουδαίους (πράξη ασυνήθιστη για τους ευσεβείς τουλάχιστον Εβραίους). Του αναγνωρίζει δημόσια την πίστη, για να την κάνει να καρποφορήσει και να παραδειγματίσει τους υπόλοιπους.